

— Тука ли е? попита Мацко.

— Ей. Туй е тѣя кѣщата.

И похлопа на портѣтъ.

На Мацка майка му отвори.

— Кой хлѣна? попита.

Гласътъ на майчицѣтъ ми е! извика Мацко. И ся ввѣрли на шѣжтъ ѝ.

Майка му плачаше отъ радостъ и выкаше, като милваше сына си по главѣтъ.

— Сотире! сыно! Охъ, Сотирчо маминъ! Ахъ свѣтъ на очитъ ми на дѣтъ!

И Мацко притискаше о гърдытъ си майкѣ си и приповтараше.

— Сладниката ми майчица! Дѣ бѣше? Какъ ся намѣри тука мамице? Бѣше мя изгубила, нѣи! Какво да стане! За добръ было.

И Гырджикътъ усмихнѣтъ гледаше спенѣжтъ, и отварише си устата да подума и пакъ гы затвареше.

А когато сплетѣтъ отъ сынъ и майка ся расплете и разлѣчи, Мацко кази на майкѣ си.

— Мамо! Тоговъ напѣтанъ Гырджика да го обычашъ като твое чедо! Той ми е учитель, той ми е покровитель той ми е баща.

— Не ти съмъ азъ баща. Кажи му тѣнка... кажи му, кой е баща му.

На Мацка майка му ся присѣвни. Но Гырджикътъ слѣдуваше да казва.

— Азъ знаѣмъ каква е работата. Кажи и на дѣтето си исторіѣтъ на господина Хрисодактила.

— Господинъ Хрисодактилъ ли е баща ми?

Той е, каза Гырджикътъ.

Той е, каза и баба Фульо, която бѣше чула разговортъ и слѣзе да ся намѣси въ приказкѣтъ.